

eknizky.sk

Léon Clifton

**Krvavý
Irčan**

Krvavý Irčan

LÉON CLIFTON

EKNIZKY.SK

Krvavý Irčan by Léon Clifton is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0
International License, except where otherwise
noted.

Obsah

- I. PODIVNÝ TULÁK. 1
- II. V KRČME. 9
- III. NASTRAŽENA LOUPEŽ. 21
- IV. ZLOCINCŮV KONEC. 35

I.

PODIVNÝ TULÁK.

„Quis, monsieur, New Orleans živí mnoho krajanů, ale zase také mnoho jich každodenně zahubí. Jak jste zajisté již pozoroval, leží toto město Louisiany v samé močálovité deltě Mississippské, jejíž výpary hrozně decimují řady usedlých zde bělochů. Kolik mých krajanů již zklátila žlutá zimnice! Nebezpečnou končinu vyvolil jste si ke svým románovým studiím, monsieur!“

Tak hovořil čistou francouzštinou štíhlý muž, elegantně oděný, s vousem á la Napoleon III., který právě vycházel z nádraží provázen mužem, jenž na první pohled se zdál synem Albionu.

Tito dva mužové se seznámili ve vlaku, jedoucím k New Orleansu.

Francouz si chtěl zapáliti doutník; však jeho krabička na zápalky byla již prázdná.

Angličan mu podal zapalovač.

Francouz se mu představil jako Pierre Forgeron, majitel hotelu „Paris“ v New Orleansu; Angličan mu podal svou navštívenku, na které byla tři slova: „William Edvard Taylor“.

„Zaměstnaní?“

„Nádeník.“

„Kde bydlíte?“

„Nikde. Přespávám v noclehárnách.“

Náčelník se zamyslí. Posléze zvolal: „Jeden muž odvede tohoto člověka na strážnici.“

A proč? Vždyť jsem nespáchal nic zlého?“ hájil se Black, nejdříve rozčilen.

„Mlčte a jděte!“ zakřikl jej náčelník.

„Kdyby se vzpíral, dostane pouta!“

Podíval se ještě na Taylora, ten však přes spustlý svůj zevnějšek nezdál se mu podezřelým; ani se jej nezeptal na jméno.

Policisté opustili krčmu, Black s nimi.

Taylor také brzy vyšel ven, a v jisté vzdálenosti sledoval tlupu.

Když policisté vyšli z ulic nejvíce nejistých, nařídil náčelník onomu, jehož péči svěřil Blacka, aby jej dopravil na strážnici. Sám pak s ostatními zabočil jinam, aby prohlédl ještě jeden hostinec, jenž byl též útočištěm lidí nechvalné pověsti.

Taylor pospíšil za Blackem. V ulici úplně opuštěné jej dohonil.

Policista se ohlédnul; však vtom již jej uchwátit Taylor za ruce, objal jej a přitiskl svou tvář tak těsně k jeho ústům, že nemohl vydati ani hlásku.

Této příležitosti použil Black k útěku.

A když zmizel, ozval se Taylor tiše: „Příteli, toho člověka už nestíhejte! On patří mně!“

„A vy zase. mně!“ zvolal policista, když mu Taylor trochu uvolnil.

„Nepatřím nikomu, jsem svobodný muž!“ usmál se Taylor.

„V hotelu „Paris“, není-li tam ještě vše obsazeno, zněla odpověď.“

Ted' měl Francouz Angličana ještě raději. Nejen že hovoří francouzský, nýbrž i že podporuje hmotně Francouze. Mohl se ubytovati v anglickém hotelu, jenž také vyniká vzornou obsluhou; on však dává přednost hotelu Francouzovu.

„Bude mi ctí a potěšením uvítati vás pod svou střechou, monsieur,“ dvorně se uklonil Forgeron. „Doufám, že si nikdy nebudete stěžovati na pobyt v hotelu „Paris“.“

Zanedlouho uzřeli výstavnou budovu. Hoteliér sám zavedl svého hosta do útulného pokoje, jenž byl opatřen vším pohodlím.

Angličan krátce poděkoval a dal si přinésti vejce na měkko, šunku, pečivo a čaj. Potom se trochu prospal na pohovce. Později dovezl mu sluha hotelu z nádraží jeho zavazadla. Chýlilo se k večeru.

Vrátný hotelu, jenž přecházel krásným vestibulem, v němž byly drahé koberce, sochy, květiny, obrazy, zrcadla a plyšové pohovky, najednou zaslechl za sebou kroky. Ohlédl se a s úžasem zahleděl se na muže, jenž se k němu blížil.

Svým zevnějškem hodil se do tohoto

hotelu právě asi tak, jako rozcuchaný vrabec do nádherné klece pro vzácné ptactvo.

Oděv jeho byl sešlý, záplatovaný, každý kus jiné barvy. Na hlavě měl tvrdý, ošumělý klobouk, na nohou sešlapané, přištipkované boty, v ruce držel pádnou sukovici. Do hněda opálený obličej byl zarostlý ježatým, krátkým vousem.

Skutečný americký „tramp“ — tulák, pobuda, ničema.

„He, muži, co tu hledáte?“ osopil se na něho vrátný.

„Vás ne, vy panáku!“ hrubým hlasem odpověděl tulák a ohyzdně se ušklíbl.

Vrátný byl popuzen touto drzostí.

„Co tu chcete? Jak jste sem přišel?“

„Vchodem, jako každý jiný! Teď už tu nechci nic, než abyste mne zbytečně nezdržoval, jdu ven.“

„Nikam nepůjdete!“ zvolal vrátný a postavil se mu . do cesty. „Dříve se musí vyšetřit, co jste tu dělal. Takoví ptáčkové mívají dlouhé prsty.“

Trhl zvoncem a — hned tu byl sluha hotelu, ramenatý muž.

„Toho člověka zadržte, než přijde policista!“ kázal mu vrátný.

„Mne že byste chtěli zadržet? Jen to zkuste ! Potom poznáte, jak se leží na těchto kobercích!“

Netroufali si na toho tuláka, jenž vzbuzoval opravdu strach.

Vrátný honem přivolal jiného sluhu a poslal jej pro pána. —

Tulák, ač mohl snadno odejiti, nejevil k tomu chuti. Naopak, usedl na jednu pohovku a spokojeně kouřil.

Přišel pan Forgeron, jenž překvapen hleděl na zpustlého muže.

„Master, co zde hledáte?“ otázal se jej.

„Však jsem věděl, že pán je zdvořilejší než jeho služebnictvo!“ ušklíbl se tulák. „Proto vám povím pane, co tu chci.“

Sáhl do kapsy, vyňal navštívenku a podal ji Francouzovi.

S úžasem četl Forgeron: „William Edvard Taylor.“

„Pan Taylor vás sem poslal?“ nechtěl věřiti.

Tulák k němu přistoupil a chvíli mu něco šeptal.

Francouz se konečně upřímně zasmál.

„Diantre, monsieur, kdo by vás mohl poznal“ řekl polohlasně. „Teď věru nevím, nejste-li skutečný tramp, a nebyli jste přestrojen za Angličana!“

„Chcedi člověk prostudovati život v bahně velkého města, musí se obléknouti tak, aby se šatem hodil do toho bahna,“ odvětil Taylor. „Prosím však, pane, nařídte těmto dobrým lidem, aby mne již nikdy neobtěžovali, ať jsem tak či jinak oblečen. Vykáži se jim vždy svou navštívenkou — a potom ať mi nepřekáží!“

„Stane se dle vašeho přání,“ slíbil hoteliér.

A když byl vrátnému oznámil žádost Angličanovu, opustil Taylor hotel.

Vrátný vrtěl hlavou, pohlížeje za podivným hostem. „Ten člověk je buď blázen, nebo podvodník!“ zahučel. „Než mně do toho nic není! Stanedi se něco, ať si to monsieur zodpoví sám!“

II.

V KRČME.

Temná noc. New Orleans byl pohroužen ve spánek. Bdí zde jenom noční strážcové, hýřilové a lidé, kteří se chystají k nějakému zločinu.

V odlehlé části města chudiny a zkažených lidí nalézají se v pusté ulici krčma, jež nepožívá dobré pověsti.

Scházejí se zde mužové, kteří odemknou každý zámek a kteří se neděsí lidské krve — aby se zpili lihovinami, pobavili se s děvčaty, anebo aby se uradili o nové „práci“.

Do této ulice neodvážejí se noční dobou ojedinělý policista, neboť ráno byl by nalezen bez ducha na dlažbě. Časem však sem vnikne celý oddíl mužů zákoná, kteří

vtrhnou do krčmy „u Jonáše“ a odcházejí s hojnou kořistí.

Zmíněné noci bylo v nízké, prostorné jizbě, ozářené blikavými plameny visacích lamp a plné zápa» chu dýmu i lihovin, velice živo. Seděla tu pestrá společnost, jež nenuceně se bavila hovorem, zpěvem i karbanem.

U osamělého stolu seděl Taylor v oděvu trampa, statně dýmal a chvílemi popíjel silnou kořalku, již měl před sebou ve veliké sklenici.

Kdyby jej byl někdo zblízka pozoroval, byl by užasl, jak pije. Omočil vždy rty, a část vylil obratně ze sklenice pod stůl.

Opíraje se zády o zeď pozoroval shromáždění. Měl však oči tak přimhouřeny, že by byl každý tvrdil o něm, že dřímá.

Tu vešel do krčmy nový host, chatrně, však přec jen lépe oděný než tramp.

Krčmář Jonáš mu podal ruku, z čehož se dalo souditi, že je to jeho dobrý známý.

Příchozí se rozhlédl po síni. Všechny stoly byly obsazeny; jedině u onoho, kde seděl Taylor, bylo dosti místa. —

„Sem, Blacku,“ zval jej krčmář, ukazuje na lavici proti Taylorovi.

Black usedl a nedůvěřivě se zadíval na trampa.

Taylor se ušklíbl, hlučně si odplivl a zabručel:

„Master, co to znamená? Já jsem gentleman, od narození gentleman!“

Black se usmál.

„Vždyť já netvrdím opak! Přece však se smím podívat na to, co se mi líbí?“

Taylor se vypjal.

„No, tohle je rozumné slovo! Tedy se vám líbím? Upřímnost za upřímnost — vy mně také. Mám jakési tušení, že my dva budeme dobrými kamarády!“

Podal mu ruku, již Black přijal.

„Vás už znám, master, krčmář vás pojmenoval „Black“. Já zase jsem Gribly — hezké jméno, co?“

Krčmář donesl Blackovi sklenici.

„Master Gribly, vy jste zde zajisté poprvé?“ otázal se Black.

„Ponejprv — na mou duši — ale jistě ne naposled! Líbí se mi tu. Kdybych měl peníze,

chtěl bych tu každé noci sedět. Tak ale — nevím, kdy sem zase přijdu? Časy jsou zlé, poctivý tramp hnedle už ani nebude vědět, jak vypadá cent! Nedostanu-li zde brzy nějakou práci, pak abych táhnul zase dále. Já nemám štěstí, peníze se mi vyhýbají; patrně jsem byl narozen na planetě, kde je ani neznají!“

„Pracovat byste chtěl!“ zvolal Black. „Pak bych vám mohl pomoci. Vím o staveništi, kde potřebují lidi ke kopání země, skládání cihel —“

„Za takovou práci pěkně děkuji!“ ušklíbl se Taylor. „To je práce, při které člověk musí dělat — a k tomu jsem nikdy nebyl. Motyka, cihly — brr, to člověka moc sedře a dohromady z toho nic nekouká!“

„Jakou práci byste tedy chtěl?“

„Nejraději takovou, při které člověk ve chvílce vydělá hezkých pár dolarů — čím více tím lépe.“

„A dostalo se vám už někdy takové práce?“

Taylor se zadíval na Blacka. .

„Master, jste-li snad tajný, čert vás vem! Mne však nedostanete; já jsem teď čistý! Co

jsem kdy udělal, to jsem si řádně odseděl — do poslední minuty. A poctivého trampa přece snad nezavřou!“

Black se usmál.

„Jakživ jsem nepocítil touhu být detektivem; naopak já je nemám v lásce.“

„Zrovna jako já! Člověku všude překážejí, všechno vyčenicají a hned jej usadí — čert je vem! Těch kdyby nebylo, mohl by pořádný tramp zemřít jako boháč a vážený občan!“

Black se naklonil k němu.

„Příteli Gribly — věděl bych o práci, která by vám byla po chuti — jenom, jste-li srdatý!“

„Master, kdyby někdo jiný o tomhle pochyboval, dokázal bych mu hned, že se neleknu!“ zamračil se Taylor a zdvihl hůl.

„No, no, jen se nedurděte — vždyť já vám věřím! Tedy máte silné paže?“

„Rozdrtil bych vás jimi jako vejce na měkko!“

„Závidím vám. Já zase mám hrozně málo síly v rukou; jakmile něco vší silou sevřu, dostanu křeč a hned to musím zase pustit.“

„Pak by z vás byl detektiv po chuti každého našince,“ zažertoval Taylor. „Oč se vlastně jedná?“ vyzvídá ještě tišeji.

„O zbohatnutí nás obou na cizí útraty,“ sděloval Black. „Vím o hnízdě, kde jsou uložena zlatá vajíčka; ta bychom mohli vybrati.“

„Proč však je nevyběřete sám? Měl byste více, když byste se nemusil se mnou dělit!“

„Stále mi nedůvěřujete, Gribly! Hnízdo je železné — mně se nedostává potřebné síly — kromě toho strážil je ten, který sem ta vajíčka snesl.“

„Hoho, master Blacku, to je na pováženou! Já se sice vyznám v otvírání železných pokladen — však dosud jsem pracoval vždy bez vražedného nástroje. Netoužím po takovém povýšení, při kterém člověk radostí třepetá nohama ve vzduchu.“

„Vždyť já ani nemám v úmyslu majitele peněz poslati na onen svět! Učinit jej neškodným, kdyby nás překvapil. K tomu potřebuji nevyhnutelně pomocníka; na své ruce se nemohu spolehnout — ta zlořečená křeč!“

Taylor se rozmýšlel.

„A stojí ten podnik za to?“ otázal se po chvíli. „Kolik asi vynese?“

„Nesnadno určit. Vím jenom, že je to velická suma peněz. Viděl jsem je nedávno v domě onoho člověka.

„Vy jste tam už byl? A nevzal jste je?“

„V domě jsem nebyl, nýbrž před domem. Abych vám to objasnil — vyslechněte mne!“

Tichým hlasem vyprávěl Taylorovi o jistém Howardovi, jenž nedávno koupil na obvodu města vilový dům se zahradou. Howard je prý muž neobyčejně vážný, jenž se s lidmi málo stýká. Jeho služebnictvo sestává ze dvou osob, němých černošských manželů. Když Black zvěděl o Howardovi, hned se domníval že ten muž má pěkný majetek. Jedné noci vloudil se do zahrady a vyšplhal se na strom, odkudž viděl otevřeným oknem do osvětleného pokoje. Zde byl statný muž, jenž stál před otevřenou pokladnou a rovnal v ní zlaté peníze. Bylo jich veliké množství, Black dostal na ně chuť a byl by se dostal do pokoje. Však onen muž pojednou sebou trhl, zahleděl se ke dveřím a polohlasně vykřikl

„zelený“. Black viděl, jak se třese a že si stírá pot s obličeje, zarostlém černým vousem. Náhle muž zavřel pokladnu, pak zavřel i okno a okenici.

Ted' se nemohl Black ničeho odvážiti. Svýma slabýma rukama by nezdolal okenici a pokladnu. Proto se ohlíží po společníku, jemuž připadne polovina kořisti.

„Nuže, Gribly, půjdete tam se mnou? Prořezáte okenici — já se nahoru přes jen vyšplhám, třeba s velikou bídou — vy otevřete pokladnu, vybereme ji a vrátíme se, odkud jsme přišli.“

„A překvapi-li nás někdo?“

„Srazíte jej k zemi, zacpete ústa, svázete — a bude nám neškodný!“

„Tedy to zkusím. Kdybyste však, master Blacku, obmýšlel proti mně nějakou zradu — rozmyslete si to! Já mám silné ruce — vaše hrdlo vyšlo by z nich černé jako uhel!“

„Však mi přestanete křivdit, Gribly, jen až vám zazvoní peníze v kapse! A já doufám, že spolu provedeme ještě mnohý výnosný podnikl Tedy zítra večer sem přijďte zase, já

zde budu na vás čekatí — a potom k obydlí Howardovu!“

Ještě chvíli setrvali v důvěrné rozmluvě, načež chystali se opustiti krčmu.

Vtom se otevřely dveře a do jizby vrazilo deset policistů třímajících revolvery.

Jejich náčelník vzkřikl: „Jménem zákona, zůstaňte všichni sedět!“

Ve shromáždění nastal zmatek. Ženské se daly do křiku, někteří mužové sahalí pod kabát.

Však namířené revolvery je zkrotily.

Náčelník s třemi policisty začal obhlídku; ostatní ozbrojenci střežili dveře a okna.

Náčelník se díval každému pátravě do obličeje, tu a tam prohodil otázku, která byla zodpověděna buď mrzutě nebo i vzpurné. Však tentokráte nenalezla zde policie, koho tu patrně hledala.

Posléze stanul náčelník u stolu, kde seděl zamračený Black, a klidně dýmající Taylor.

„Vaše jméno?“

„Tomáš Black.“

„Zaměstnání?“

„Nádeník.“

„Kde bydlíte?“

„Nikde. Přespávám v noclehárnách.“

Náčelník se zamyslel. Posléze zvolal:
„Jeden muž odvede tohoto člověka na strážnici.“

A proč? Vždyť jsem nespáchal nic zlého?“
hájl se Black, nejvš rozčilen.

„Mlčte a jděte!“ zakřikl jej náčelník.
„Kdyby se vzpíral, dostane poutal“

Podíval se ještě na Taylora, ten však přes
spustlý svůj zevněšek nezdál se mu
podezřelým; ani se jej nezeptal na jméno.

Policisté opustili krčmu, Black s nimi.

Taylor také brzy vyšel ven, a v jisté
vzdálenosti sledoval tlupu.

Když policisté vyšli z ulic nejvíce nejistých,
na dil náčelník onomu, jehož péči svěřil
Blacka, aby jej dopravil na strážnici. Sám
pak s ostatními zabočil jinam, aby prohlédl
ještě jeden hostinec, jenž byl též útočištěm
lidí nechvalné pověsti.

Taylor pospěšil za Blackem. V ulici úplně
opuštěné jej dohonil.

Policista se ohlédnul; však vtom již jej

uchvátil Taylor za ruce, objal jej a přitiskl svou tvář tak těsně k jeho ústům, že nemohl vydati ani hlásku.

Této příležitosti použil Black k útěku.

A když zmizel, ozval se Taylor tiše: „Příteli, toho člověka už nestíhejte! On patří mně!“

„A vy zase mně!“ zvolal policista, když mu Taylor trochu uvolnil.

„Nepatřím nikomu, jsem svobodný muž!“ usmál se Taylor.

A něco tiše zašeptal.

Policista sebou trhl.

„Možno-li? To by však mohl říci každý!“

„Tedy vás přesvědčím!“

Sáhl jednou rukou clo kapsy, vyňal svítilnu a teď uzřel policista v druhé ruce Taylorově malý, tuhý list papíru.

„Přečtěte si to!“ žádal Taylor.

Policista zahleděl se na lístek, ježž mu přistrčil až k očím. Potom odstoupil a salutoval.

„Nic se nebojte, že vám uprchl! Sám vás ospravedlním!“ řekl Taylor.

Policista znovu salutoval a pak odešel rychlými kroky.

„Na zítřek se těším!“ mumlal Taylor; spěchaje k svému nynějšímu příbytku. „Zas jednou budu lupičerni fen aby Black přišel zítra k Jonášovi!“

Když se octl v hotelu „Paris“, setkal se na schodech s hoteliérem, jenž se ubíral do své ložnice.

„Nuže, monsieur, našel jste již něco vděčného?“ otázal se s úsměvem.

„Jsem spokojen, a doufám, že zítra budu ještě spokojenější!“ odvětil Taylor, přál dobré noci — a brzy chrápal na pohodlném loži ...

III.

NASTRAŽENA LOUPEŽ.

Příštího večera nalézáme Taylora jako trampa zase v krčmě „u Jonáše“.

U vedlejšího stolu hovořilo se o včerejší policejní prohlídce, kterou uváděli v souvislost s nedávným vloupáním do bankovního závodu. Všichni projevováli mínění, že Black byl zatčen jako podezřelý z účasti na této krádeži.

„Však jej zase brzy pustí! On dokáže své alibi! Vždyť my všichni víme, že v onu noc, kdy se tak stalo, hrál s námi zde až do rána!“

„Lépe by však bylo, kdyby si na to ani nevzpomněl a nevolal nás za svědky! Já se takovým výsledkům vždycky raději vyhnu; nekouká z toho pro našince nic dobrého.“

Člověk se někdy splete, podřekne se, oni se toho všimnou — a máš soud na krku!“

Taylor s utajovaným úsměvem naslouchal hovoru. Netrpělivě očekával, přijde-li Black.

V duchu si opakoval vše, co mu Black včera vyprávě o Howardovi. Teprve teď stalo se mu nápadné, že Howard při prohlídce své pokladny se náhle zděsil a zvolal „zelený“.

„Zelený — zelený —“ mumlal Taylor. „Co tím slovem míníš?“ —

Náhle lusknul tiše prsty:

„Zajisté měl na mysli jméno člověka! Je dosti lidí na světě, kteří mají jméno „Zelený“. Hola, tohle by bylo něco! Už aby ten Black tu byl!“

Otevřely se dveře, a jimi vkročil muž, všem neznámý.

Dívali se na něho s nedůvěrou. Když však uzřeli, že Jonášovi něco šeptá, a starý krčmář že mu s úsměvem potřásá rukou, upokojili se.

Člověk ten přisedl k Taylorovi kterého si na oko nevšímal.

Anglický romanopisec po chvíli zahučel:
„Master Blacku!“ , .

A neznámý odpověděl, dívaje se jinam, tichým hlasem: „Gribly, vy jste čertův chlapík! Cožpak jste mne poznal?“ —

„I kdybyste byl přestrojen za samého ďábla, hned bych věděl, koho mám před sebou! Nuže, podíváme se tam?“

„Podíváme. Jste připraven?“

„;Mám všechno s sebou.“

Po chvíli opustil přestrojený Black krčmu a Taylor brzy vyšel za ním. Když jej dohonil, plácl mm na rameno.

„Těší mne, kamaráde, že jste z toho vyvázl!“

„Jen vaším přispěním, Gribly — děkuji vám. Byla to ale odvaha — vrhnouti se na policistu!“

„To je ti mne maličkostí! Sevřel jsem toho panáka, že nemohl dýchat; potom jsem mu dal ránu pěstí, hned se svalil — — měli s ním mnoho práce, než jej vzkřísili!“

„Divím se, že jste se také nepřestrojil,

Griblyl Zajisté policista udal, jak vyhlížíte, náčelník si vás v krče mě také prohlédnul —“

„Myslíte, Blacku? Krk bych vsadil, ač jej mám hrozně rád, že ten ťulpas neví nic jiného, nežli že jej někdo přepadli Já jsem čiperný, nedopřeji času, aby si mne v takovém případě mohl někdo prohlédnout!“

Tiše hovoříce, dostali se na obvod města, a brzy uzřeli stavení Howardovo, jehož okna byla osvětlena.

„Pán je doma!“ zahučel Black. „Lépe by však bylo, kdyby byl z domova!“

Taylor pokrčil rameny.

„Je to k jeho neprospěchu, že je takový pecivál! Bude-li nám chtít překážet, dostane takovou, jako včera ten policista. Mám dnes zvláštní chuť pěstovat lidi!“ zasmál se a zdvihl zařatou pěst.

Obešli zeď, která ohraničovala zahradu a na místě, kde nemohli býti nikým pozorováni, přešli do zahrady.

„Ten Howard je hlupák!“ zahučel Taylor. „Ani psa tu nemá! Zrovna jakoby sám chtěl, aby někdo ulehčil jeho pokladně!“

Zchoulili se do křoví a čekali.

Black označil okno místnosti, ve které je pokladna, a Taylor doznal, že je skutečně snadný přístup po lačkách.

„Příliš důvěřuje ten dobrý muž svým okenicím!“

Teprve k půlnoci bylo slyšeti skřípot zavíraných okenic. Průčelí domu stopilo se ve tmou.

Oba mužové čekali ještě asi půl hodiny; a když z domu nevyšel ani hlásek, opustili svůj úkryt a plížili se ke zdi. —

Taylor jako veverka vyšplhal se nahoru, posadil se na římsu, a drže se levicí lačky, pravou rukou přiložil k okenní tabuli náplast, na které brzy octlo se vymáčknuté sklo.

Potom vyňal nebozez, pilník a pilku, a začal prořezávati okenici. Počínal si tak obratně, že bylo slyšeti jen slaboučký šramot.

Black zatím pozoroval ostatní okna, jakož i dveře domu.

Konečně byl v okenici prořezán tak veliký

otvor, že Taylor mohl prostrčit ruku dovnitř. Snadno pak otevřel okenici.

„Vzhůru !“ zvolal přitlumeným hlasem a vniknul do pokoje.

Za chvíli vyškrábal se i Black dosti nesnadno k oknu, a slezl též do místnosti, jež byla úplně temná.

Black vyňal zlodějskou lucerničku, otevřel ji, a úzký proud světla ozářil pokladnu. Nyní podával Taylorovi krátké, ocelové páčidlo. Však nešťastnou náhodou tento je upustil, dveře se náhle rozlítly — a do místnosti vrazil statný muž v pijamos.

V levici držel hořící svíci, v pravici revolver.

Třeskla rána — Black vykřikl, chytil se za hlavu a skácel se k zemi...

A teď také vykřikl Taylor — nikoliv však bolestí, ani strachem, nýbrž úžasem.

Bleskurychle se sehnul, přiběhl k Howardovi, a než tento mohl užiti zbraně, vrazil mu hlavou do břicha tak prudce, že Howard zaúpěl a klesl.

Rázem byl odzbrojen. Taylor nohou postavil svítilnu, jež ležela podle Blacka,

zápasícího se smrtí, a zamířil na Howarda dvěma revolvery.

„Hnete-li sebou, skolím vás!“ vyhržoval. A ušklíbnuv se, dodal: „Je mi nesmírným potěšením, že konečně jsem poznal osobně pana Patricka O'Conella z Edinbourghu.“

Howard sebou trhl.

„Tiše, příteli!“ velel Taylor. „Nelíbí-li se vám však pravé jméno vaše, nazvu vás jinak. Což, zní vám snad příjemněji: „Blútajriš“?“

„Dáble, — co to žvaníte?“ vykřikl Howard.

„Pravdu, přítelíčku! Zapírat nemůžete. Proč jste byl tak neprozřetelný, že jste před spaním odložil vous? Hle, vaše tvář vás sama prozrazuje!“

Zahleděl se na jeho levou tvář, kde rděly se tři okrouhlé skvrny.

Howard hrozně zbledl.

„Kdo jsi, dáble?“ zachroptěl.

„Dábel ne, ač jsem vašimi kolegy k němu často posílán. Za to, že jste tak hodný a nezapíráte, povím vám také své jméno. Víte, kdo je LéonClifto n?“

„Dáble — on — The Grant Carlin — —“

„Ano, Velký Karlíček, jak mne páni

darebové lichotivě pokřtili!“ usmál se proslulý detektiv. „Teď hezky vstanete, já půjdu s vámi a vy se obléknete za dozoru těchto dvou pomocníků,“ ukázal Clifton na oba revolvery. „A potom mne laskavě doprovodíte k šerifovi — kde si povíme něco o St. Louis.“

Patrick zvolna vstal a obrátil se ke dveřím.

„Počkejte ještě!“ rozmyslil si Clifton. „Rám bych se přesvědčil, jak vám tohle bude slušet.“

Vstrčil jeden revolver do kapsy a vyňal samočinná pouta, jež chtěl vložit Patrickovi na ruce.

Irčan ucouvnu.

„Žádné hlouposti, master!“ napomínal jej Clifton. „Nechcete-li tento kov, posloužím vám jinými“

Zdvihnul do výše revolver a namířil mu na hlavu.

Irčan zaklel. Potom však nastavil ruce, jež byly okamžitě sevřeny zvláštním ocelovým kruhem.

„Tak, příteli — a teď se půjdete obléknout;

nerad bych, abyste se cestou k šerifovi nastudil. Budu u vás dnes zastupovati komorníka.“

Drže jednou rukou Irčana za rameno, dovedl jej do vedlejší ložnice, kde musil Patrick usednouti.

Clifton vyhledal jeho oděv, natáhnul mu přes nohy spodky a sám je zapjal.

„Vestu a kabát zatím nemusíte mít — stačí vám snad tento plášť,“ prohodil, sjímaje s věšáku černý plášť.

Přehodil mu jej přes ramena a u krku zapnul.

Posléze jej také obul.

Když byl hotov, vstával.

Vtom však zdvihl Patrick spoutané ruce do výše a prudce udeřil Cliftona ocelovým kruhem do hlavy.

Detektiv se svalil k zemi, ani nehlesnuv.

Patrick vyskočil, vběhl do vedlejší místnosti a zde nesmírnou silou udeřil pouty o hranu železné pokladny. Ocel praskla, jeho ruce byly volné.

Rychle otevřel pokladnu, vybral z ní veliký svazek bankovek, kapsy spodků, jakož i

veliké vnitřní kapsy pláště nacpal zlaťáky, z přehrádky vyňal klíč, mrtvému Blackovi vzal klobouk, posadil si jej na hlavu, a vyrazil ze dveří.

Po tmě přeběhl chodbu, schody, zaměřil k malým dveřím v pozadí domu, otevřel je, vběhl do zahrady, vylezl na zeď a skočil do pusté uličky.

Nebylo zde nikoho. Obezřele se rozhlížeje, kráčel ke středu města, kde stanul před jedním domem. Zaklepal zvláštním způsobem, malá dvířka se otevřela. Vklouznul tam ...

Svívalo již, když se Clifton probрал z mrákot. S údivem se rozhlížel kolem sebe. V hlavě cítil hroznou bolest.

Rázem si vzpomněl na vše. Vyskočil a vrazil do vedlejší místnosti. Uzřel zde Blackovu mrtvolu, otevřenou pokladnu a na zemi přeražená pouta.

„Uplách!“ zvolal zlostně. „Ten chlap je chytřejší než já! Ale vyvedl jsem to hloupost — zapomenu, že pouta na rukou takového zlosyna mohou býti také zbraní. Léone,

Léone, ještě bys měl poděkovat tomu zlosynovi, že odtud tak pospíchal! Jinak si nedovedu vysvětliti, že jsem ještě živ, že mi ten krvavý Irčan nevehnal kuli do hlavy anebo nůž do srdce.“

Ohmatal si lebku. Pod prsty ucítil velikou bouli.

„Pořádně mne udeřil! Ještě dobře, že mám tak pevné kosti, jinak by byla lebka pukla!“

Pohlédl na mrtvého Blacka a zamumlal: „Chtěl jsem tě dostat za mříže, Blútajriš však ti pomohl do země. Bude ti tam přece jen lépe!“

Zběžně prohlédl otevřenou pokladnu a našel v ní už jen asi pět tisíc dolarů.

„Zlořečený Irčan — má z pekla štěstí! Uklouzne mi a ještě si vezme největší část svého dřívějšího lupu s sebou! Holá, neotřel jsem se někde o čerstvý sud, že mám najednou takovou smůlu? Tak dlouho marně pasu po Irčanovi, divná náhoda mi jej uvrhne do rukou — a já si toho ptáčka nedovedu udržeti!“

Léone, za tohle se budu na tebe do smrti

hněvat, pořád ti to budu vyčítat, že jsi se dopustil takové hlouposti! Teď abych Irčana znova hledali“

Zamkl pokladnu, klíč vzal k sobě, vyhoupl se na okno a nepozorován dostal se přes zeď zahrady. Rovnou zaměřil k šerifovi.

Nechtěli k němu pustiti takového trampa. On však žádal, aby šerifovi vyřídili, že by s ním rád promluvil o uprchlíku, jenž byl zatčen v krčmě „u Jonáše

Brzy stál před šerifem, jenž mu srdečně potřásl rukou, když ukázal svou legitimaci.

„Těší mne, pane Cliftone, že vás osobně poznávám. Byl jsem mile překvapen zprávou, že jste v New Orleansu. Zajisté jste sledoval určitý cíl, když jste policistovi vyrval Blacka —“

„Chtěl jsem s ním okrásti jistého boháče,“ usmál se Clifton.

A nyní sdělil šerifovi vše, co se týkalo oné události.

„Zatoužil jsem po tom, býti svědkem zločinu. Až by byl vykonán, byl bych provinilce vydal správně.“

„Tedy zločin se nezdařil?“

„Byli jsme překvapeni Howardem, zastřelil Blacka a mne by byl málem také zabil, když jsem jej spoutal.“

A nyní vyprávěl Clifton o Patrickovi. Když šerif zvěděl, že Howard byl vlastně „krvavý Irčan“, k smrti odsouzený zlosyn, jenž útekem vyhnul se popravišti a v St. Louis spáchal zase dva zločiny, vyskočil překvapen.

„A toho netvora jste nechal uprchnouti?“ zvolal s výčitkou..

„Už se stalo,“ odvětil Clifton mrzutě. „Však já ho zas dostanu!“ těšil se.

Asi za půl hodiny opustil šerifův, byt. a uchýlil se do svého hotelu.

Policie začala ihned pátrati po „krvavém Irčanovi“ a jeho byt byl důkladně prohledán. Však: kromě peněz, zbylých v pokladně; různých zbraní, obleků, vousů a vlasenek nenalezeno zde nic důležitého.

Blacka odnesli a pohřbili.

IV.

ZLOCINCŮV KONEC.

Šťastná hvězda, která až dosud svítila Léonu Cliftonovi na všech jeho cestách za zločinci a která v oné noci, kdy se vloupal do Howardova domu, zašla neočekávaně za mraky, opět se na něho usmála.

Ještě téhož dne, když byl návštěvou u šerifa, uzřel toho, po jehož zatčení tak horoucně prahl.

Přecházeje nádražím, jež bylo střeženo množstvím tajných policistů — bylť Clifton jist, že Patrick opustí. New Orleans, ač-li tak již neučinili — zahlédl pojednou elegantně oděného starce, jehož vrásčitý obličej byl zarostlý hustým, dlouhým, šedivým vousem.

Stařec šel volným krokem, s hlavou nachýlenou, opíral se o hůl a namáhavě oddechoval. S patrnou obtíží vstupoval do vagonu. Však nohy mu uklouzly na stupátku, kde byl pohozen kus pomerančové kůry a dopadl naznak na tvrdou půdu.

Clifton rád pomohl každému, kdo toho potřeboval. Hnut soucitem, přiskočil ke starci a zdvihl jej.

Sebral také jeho klobouk a posadil mu jej na hlavu,

„Necítíte bolest, master?“ otázal se.

„Nic se mi nestalo,“ odvětil stařec třesoucím se hlasem a suše zakašlal. „I thank your, master, díky!“

Clifton pomohl mu ještě do prázdného vozu.

Když se pak vzdálil, povšimnul si, že na rukávu jeho černého kabátu jeví se několik šedožlutých, křivolakých pruhů — jakoby se byl otřel o nějaký nátěr.

Bedlivěji si prohlédl otisk a pojednou zamumlal: „Zrovna tak to vypadá, když si

namalují vrásky, a potom si je rukávem otřu. Holá, Cliftone, ten starec — !“

Nerozmýšleje se dlouho vlezl do onoho prázdného vozu. Jízdní lístek měl u sebe — koupil si jej dnes již po několikáté, aby se nemusil zdržovati, kdyby bylo třeba vsednouti do vlaku. Mohl jeti i bez lístku — na průkaz své legitimace. On však chtěl zůstat nepoznán.

Stařec seděl v koutě, hlavu k prsoum maje nachýlénu.

Clifton se usadil proti němu a zahleděl se oknem ven.

Vlak se brzy hnul. Clifton i potom zdánlivě nevšímal si svého spolucestujícího.

Teprve když průvodčí vlaku vykonal svou povinnost, obrátil se Clifton k starci a zvolal s líčeným překvapením: „To jste vy, master?“

Stařec zdvihl hlavu a zasípal: „Vy jedete také, master? Jsem rád, že mám tak soucitného společníka. Bojím se, aby mi mezi jízdou nepřišlo špatně; vy byste zajisté — —“

„Ovšem, ovšem,“ ochotně se nabízel

Clifton. „Co to, master, vy krvácíte?“ zvolal pojednou.

„Já?“ podivil se stařec. „A kde?“

„Zdá se mi, že tady!“

Clifton přistoupil k němu a zahleděl se mu do obličeje.

Pod levým okem zahlédl vrásky, jež však byly přerušeny, jakoby je někdo v tom místě setřel.

„Tady, master, ano, tady!“ zvolal Clifton a chytil starce za vous.

„Co děláte, pane?“ vykřikl stařec.

„Tohle!“ usmál se Clifton a mocným škusnutím strhl mu s obličeje vous. Na levé tváři uzřel tři vyhloubené skvrny, jejichž rudost ani bílé líčidlo nedovedlo zakrýti.

Stařec mrštně vyskočil a chtěl sáhnouti do kapsy. Avšak Clifton udeřil jej pěstí do skráně tak prudce, že omráčen klesl na sedadlo.

Detektiv vyňal nyní dvojí pouta, jimiž sevřel starci ruce i nohy. Potom mu prohledal kapsy a vybral z nich dva revolvery, krabičku s náboji, ostrou dýku a naplněnou tobolku.

Pak sáhl sobě do kapsy, vytáhl lahvičku se salmiakem a přidržel ji starci k nosu.

Omráčený se brzy vzpamatoval. A když uzřel, že je spoután a na protějším sedadle zahlédl své věci, zuřivě zaklel.

„Nuže, pane Howarde — pane Smithe — pane Patriku O’Conelli — „krvavý Irčane“ — jak se vám tohle líbí?“

Spoutaný zakoulel očima.

„Jakým právem jste mne spoutal? Proč jste mne udeřil?“

„Proč? Inu, jen proto, abych vám oplatil ránu, kterou jste mi uštědřil za to, že jsem vám byl komorníkem!“

„Detektiv! The Grant Carlin!“ zvolal spoutaný zdesene. —

„Ano, master, Léon Clifton — tentokráte mi neupláchnete! Dokonal jsem dnes, co jsem tehdy, když jsem byl na chvíli vaším komorníkem, zapomněl: oholil jsem vás, a to bez břitvy! — Teď vás ještě hezky umyji!“

Vyňal kapesník a setřel mu vrásky i líčidlo s obličeje.

„Vida, jak jste omládnul radostí, že jste se

tak neočekávaně se mnou setkal! Jste hezký chlapík, Patřicku, až na ty ohyzdné skvrny na tváři! Těm jste měl dát výpověď; jsou to zrádkyně!“

„Lotře!“ zasyčel Patrick O’Conell a zaskřípěl zuby.

„Nic nového!“ usmál se Léon. „Tohoto lichotivého titulu dostalo se mi již častěji od vašich pánů kolegů.“

Posadiv se naproti Patrickovi, vzal do každé ruky nabitý revolver.

„Aby vás nikdo nepřepadl, masteri“ usmál se. „Po> jedeme jen do Bonnet Carre — je vám známo, že je to první stanice od New Orleansu — potom se zase vrátíme. Zatím byste mi mohl vyprávěti něco o svém životě. Vy nechcete, master? Nuže, tedy vám to povím sám, ovšem jen to, co vím.“

Nespustiv zraků s Patricka, začal vyprávěti. Jak jistý dohazovač Smith v St. Louis hypnosou připravil starého Greena o jeho dům, jenž byl zakoupen jistým Billem bez peněz; jak potom starý Green byl vehnán do Mississippi, kde utonul. Dále zmínil se o

Weltonovi, obchodníku z Williamsvillu, jenž byl svědkem této vraždy; ten byl Smithem vylákán do domu Greenova a zde zavražděn. Dále vyprávěl Clifton o otisku ruky se zkomoleným prstem, což našel v ložnici Greenově, jakož i o úlomku hlavice holi Smithovy, kterou byl Welton zavražděn. Pak se zmínil o tom, jak vypátral Billa a přesvědčil se, že on to byl, jenž se Smithem usmrtil Greena. Zakončil vyprávění Billem, jenž před svou smrtí všechno doznal, rozlícen zradou svého druha, jenž mu utekl se všemi ukořistěnými penězi.

„Vidíte, master, že vím mnoho, ano snad ještě více, než vy sám. Znal jste pravé jméno Billovo?“

A když Patrick neodpovídal, ozval se Clifton:

„Neznal, tak jako zase on neznal vašeho. A zvláštní shodou měli jste oba stejné rodové jméno!“

Patrick sebou trhl.

„Bili se jmenoval O'Connell, zrovna jako vy, pocházel též z Edinbourghu, jeho otec byl též mydlářem jako váš —“

„Toť nemožné!“ vykřikl Patrick.

„Všechno na světě jest možné! Ano, Patricku, vraží dil jste s vlastním svým bratrem a naposled jste jej okradl — ovšem o majetek nepoctivě nabytý. Není divu, že jste se nepoznali. Vy jste utekl z Irska již před dvaceti roky, on byl teprve asi dva roky v Americe — čas a přestrojení vás změnily. Co tomu říkáte, Patricku?“

Krvavý Irčan sklonil hlavu. Snad se té chvíle přec jen ozval v jeho otrlém srdci cit bratrské lásky.

„Tedy Bili se otrávil, aby vám ušel? Pak vy jste vlastně původcem jeho smrti!“ zvolal divoce. „Však budeme spolu ještě účtovat, master!“

„Nemyslím, že bych šel za vámi tak brzy na onen světí“ usmál se Clifton. „Účet zůstane asi nevyrovnán, můj milý!“

Potom se snažil chytře volenými otázkami výzvědět na něm, kolika zločinů se dopustil — zejména by byl rád zvěděl, zdali Patrick byl také zapleten do tajemného chicagského zločinu.

Irčan mu neodpověděl.

Když vlak zastavil v Bonnet Carre, opustil Clifton vůz, maje před sebou spoutaného Patricka, jenž mohl jíti jen droboučkými krůčky.

Clifton jej zavedl do čekárny, a zde trpělivě seděl, až opačným směrem přihnal se jiný vlak, jedoucí do New Orleansu. Potom vstoupil s Irčanem do vozu. V New Orleansu zjednal si povoz a dovezl Irčana k šerifovi.

Když vystoupili do prvního patra, přehnul se Patrick náhle přes zábradlí a chtěl se vrhnouti do hlubiny. —

Však Léon jej ještě včas strhl zpět.

„Přítelíčku, takhle se u nás nepopravují zlosynové! Jen tu smrt tak horlivě nehledejte; však vás nemine!

Když noviny přinesly zprávu o polapení „krvavého Irčana“, bývalého náčelníka „Pěti“, jenž spáchal tolik zločinů, nemluvalo se v New Orleansu o jiném, než o chytrém a odvážném Léonu Cliftonovi.

Detektiv setrval v hotelu „Paris“, aniž by byl majitel zvěděl, kdo vlastně je ten anglický romanopisec Taylor.

Clifton čekal na vykonání trestu nad

Patrickem; stále ještě se obával, že Irčan i tentokráte mu ujde.

Však nestalo se tak. Patrick O'Connell byl výrokem poroty odsouzen k smrti — a brzy také popraven.

Clifton byl přítomen vykonání ortelu. Potom se vrátil do hotelu a hned se chystal na cestu.

Když se loučil s hoteliérem, řekl s úsměvem: „Monsieur, děkuji vám upřímně, že jste prokazoval tolik ochoty Léonu Cliftonovi. Přivede-li. mne sem někdy zase mé povolání, neopomenu vás navštívit.“

Potřásl rukou udivenému Francouzovi, vyšel kvapně z hotelu, vsednul do auta a ujížděl k nádraží ...